

52. Skats ulovlige afgift på LaserDiscs

I 1993 havde Laserdisken overraskende overlevet mere end et år med udlejningsforbud og leveringsnægtelse, men en falsk anmeldelse for afgiftssnyd var tæt på at tage livet af virksomheden. LaserDiscs blev forvekslet med grammofonplader, og en stædig embedsmand afviste, at toldmyndighederne skulle tage hensyn til EU-retten.

Afgiftsforholdene i 80'erne

Jeg vidste næsten ingenting om alt det, der skulle på plads, før jeg kunne gå i gang med min egen import, så jeg spurgte mig frem, og heldigvis var de hjælpsomme på toldkammeret.

EF var på det tidspunkt endnu ikke begyndt at udvikle et indre marked. Varer fra England skulle stadig fortoldes, så jeg måtte lære om afgiftspligt og brugstarifnumre, så alt gik rigtigt til.

60'ernes økonomiske opsving var blevet en belastning for betalingsbalancen, så for at beskytte det dundrende underskud havde politikerne i Lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger lagt afgifter på en lang række varer. Nogle gange skulle der beregnes en værdiafgift, andre gange var der tale om en fast punktafgift. Nogle gange var formålet udover at hjælpe på handelsbalancen også at nedsætte forbruget af uønskede materialer. Et enkelt materiale var i særlig grad i unåde, nemlig polyvinylklorid, også kendt som PVC, og det produkt, politikerne langede ud efter, var de gamle vinylplader, der i loven var omtalt som "grammofonplader".

I starten af 80'erne opstod dilemmaet: Var en CD-plade en grammofonplade? En CD-plade indeholder ganske vist ikke vinyl, men Momsnævnet mente, at det ud fra et konkurrencemæssigt og forbrugermæssigt synspunkt var rimeligt også at kalde CD-plader for grammofonplader.

Videogengivere blev betragtet som luksusprodukter, og de var belagt med en heftig stykafgift på 1.500 kr., men videopladerne var ikke belagt med afgift.

Virksomheden har spurgt om punktafgiftspligten for videopladespillere og videoplader, der indføres fra EF.

I den anledning skal toldkammeret meddele, at videopladespillere som videogengivere er punktafgiftspligtige i henhold til lov om forskellige forbrugsafgifter. Afgiften udgør for tiden 1.500 kr. pr. stk.

Videoplader til afspilning på videopladespillere er for tiden punktafgiftsfrie.

Hybridfænomenet CD-Video

I 1987 kombinerede Philips de to optiske systemer, Compact Disc og LaserDisc, i en CD-Video. Det var en moderne kombination af vinylpladens maxi-single, der indeholdt et forlænget remix af singlen plus et par ekstra numre, og den musikvideo af sangen, der blev vist på MTV. Den CD-agtige plade, der var guldfarvet, så man kunne kende forskel, var et helt nyt fænomen: en videosingle. Pladens 20 minutters musik kunne afspilles på en almindelig CD-afspiller, mens videodelen alene kunne afspilles på en særlig kombinationsafspiller. Ikke mange ud over vi filmnørder havde en sådan afspiller, så selvom videosingler med Madonna, Elton John og Dire Straits var cool, blev CD-Video aldrig en succes.

Det var også Audio/Video Leverandørforeningens opfattelse, at CDV-pladen afgiftsmæssigt burde sidestilles med CD-pladen, og det blev den. I øvrigt blev de forbrugsbegrænsende afgifter kort efter ophævet - med en enkelt undtagelse. Ved udgangen af 80'erne var kun én varegruppe belagt med afgift: grammofonplader.

Foreningen har anført, at plader og afspillere i afgiftsmæssig henseende må behandles som lydudstyr. Efter branchens opfattelse er pladernes billedside sekundær, og plade-spilleren kan også afspille almindelige CD-plader, som kun indeholder lyd. CDV-musikpladerne indeholder 6 min. lyd og billede + 20 min. alene med lyd. Dette medfører efter branchens opfattelse, at CDV-pladerne er omfattet af grammofonpladeafgiften efter § 1, nr. 1, i lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, mens afspillerne er pladespillere, der ikke længere er belagt med afgift. Hvis afspillerne derimod betragtes som videogengivere, er de afgiftspligtige efter § 1, stk. 1, nr. 5, i lov om forskellige forbrugsafgifter, selv om de kun kan benyttes til afspilning.

Det fremgår af bemærkningerne til det lovforslag, der medførte en omlægning af afgiften af videomaskiner fra værdiafgift til stykafgift (§ 1, stk. 1, nr. 5), at det afgiftspligtige område samtidig blev udvidet. Ifølge bemærkningerne blev området udvidet til at omfatte videogengivere til fjernsyn, som ikke bruger magnetbånd, men plader, der "aflæses" af laserstråler. Baggrunden herfor var, at sådanne apparater kunne forventes at komme på markedet inden for en overskuelig periode, og at de ville komme i konkurrence med videobåndoptagere.

Brancheorganisationen har til nævnet medsendt et eksemplar af en 12 cm CDV-plade, som benyttes til musikvideo, og en almindelig CD-plade. Nævnet har truffet afgørelse om, at den foreviste 12 cm CDV-plade er omfattet af grammofonpladeafgiften. Nævnet har endvidere truffet afgørelse om, at afspilningsapparatet er omfattet af afgiftspligten efter § 1, stk. 1, nr. 5, i lov om forskellige forbrugsafgifter, da det er en videogengiver til fjernsyn, selv om det også kan anvendes til lydplader.

Laserdisken anmeldes for afgiftssnyd

I sommeren 1993 blev jeg ringet op af en kvinde fra det lokale distriktstoldkammer. Hun havde fået at vide, at jeg ikke betalte grammofonpladeafgiften, så hun ville lige høre, om det kunne være rigtigt.

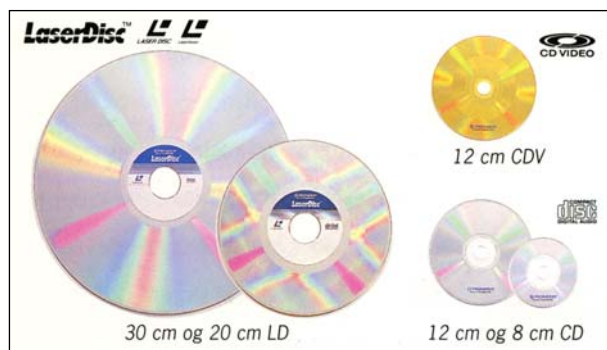
Det var en besynderlig situation. Til at begynde med kunne jeg godt bekræfte, at jeg ikke betalte grammofonpladeafgiften, men det havde en naturlig forklaring: Jeg importerede ikke grammofonplader, og det havde jeg aldrig gjort.

- Jamen, handler du ikke med CD-plader? spurgte damen, og jeg forklarede, at jeg i de første år ganske vist solgte CD-plader, men dels var de købt af de danske distributører, og dels holdt jeg op allerede i 1987, så vedkommende, der havde klaget over konkurrenceforvridning, var på alle måder galt afmarcheret.

Men nogle dage senere havde jeg hende i røret igen. Nu spurgte hun, om det ikke var rigtigt, at jeg handlede med CDV-plader, og det gav anledning til, at jeg gav hende en længere forklaring om de forskellige laseraflæste pladetyper, og jeg solgte altså LaserDiscs, også kaldet videoplader. Det var også for længst afgjort, at LaserDiscs ikke var omfattet af lovens afgiftspligt.

Jeg kunne ikke lade være med at more mig en lille smule, for det var næsten en daglig begivenhed, at folk kom ind i butikken i den tro, at det var grammofonplader, der hang i vinduet. I næsten 8 år havde jeg forklaret folk, at LaserDiscs ikke var grammofonplader, og at det ikke var soundtracks, der hang i vinduet, men videofilm - bare på plade. Så demonstrerede jeg produktet. Folk forstod det straks, og på den måde lærte de om LaserDisc-systemet.

På det tidspunkt kørte retssagen om udlejning af LaserDiscs for fuldt blus. Der var nu én ting, vi var enige om i retssagen: LaserDiscs var ikke grammofonplader, men videogrammer, der hørte til den ophavsretlige kategori "filmværker". Det var endda lykkedes for FDV at få retten til at anerkende, at LaserDiscs var omfattet af begrebet videokassetter, der var det benyttede ord i selskabernes licensaftaler.

Det var helt surrealistisk at møde en fastholdelse af, at det var grammofonplader.

Jeg skrev da en udførlig redegørelse om de optiske lagringsmedier til regionen og vedlagde Pioneers flotte katalog, hvor hele familien af plader er vist på en flot, farvestrålende planche.

På grundlag af det i sagen fremlagte materiale er de omhandlede videoplader fundet afgiftspligtige i henhold til lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, idet de efter de foreliggende oplysninger anses for sammenlignelige med compact discs med lyd og billede, jf. vedlagte kopi af Momsnævnets afgørelse om afgiftspligt.

For plader, der fra dato modtages fra EF-lande eller indføres fra tredjelande, skal der således betales afgift, som udgør 15 % af afgiftsværdien, jf. vedlagte nyhedsbrev om indførsel af varer og afgiftssatser for punktafgiftspligtige varer.

Told & Skat til Laserdisken, 17. september 1993

Skatteregionens kovending

Siden 1984 havde jeg benyttet samme brugstarifnummer som videokassetterne, men nu mente regionen, at brugstarifnummeret for Compact Discs skulle bruges. Jeg blev bedt om at indsende en anmodning om bindende tarifieringsoplysning, så spørgsmålet kunne afgøres formelt, og det gjorde jeg beredvilligt. Jeg sendte min udførlige redegørelse med og så frem til, at misforståelsen blev rettet.

Så let gik det ikke. Det blev ganske vist besluttet, at jeg stadig skulle bruge det samme tarifieringsnummer som videokassetter, men ikke desto mindre mente Inge Christensen og Villy Ilsøe, der afgjorde sagen, at film på LaserDisc var det samme produkt, som Momsnævnet havde taget stilling til i afgørelsen om CDV-plader fra 1988, så fra dags dato skulle jeg betale 15 % i forbrugsbegrænsende afgift.

Da det var den lokale regions afgørelse, kunne jeg indbringe den for Told- og Skattestyrelsen, og det gjorde jeg naturligvis. Regionen hjalp med den praktiske håndtering af afgiften, for det var noget rod, idet jeg havde plader på lager, og fordi afgiften kun gjaldt salget i Danmark. Jeg havde en betydelig eksport, og den forblev afgiftsfri. Det endte med, at jeg lagde afgiften på prisen i butikken, og så afregnede jeg månedligt på baggrund af det indenlandske salg. Jeg kunne således stadig tage udgangspunkt i priserne i postordre katalogerne, og jeg forklarede på fakturaen, hvorfor prisen endte med at være højere.

Medlemsnr.:		Faktura nr.: 931126.03		Dato: 931126
Type	Best.nr	Titel	Antal	Beløb
LD	ID2323LI	Loaded Weapon 1	1 L	398.00
		+ Forbrugsafgift		60.00
		+ Forsendelse		40.00

I alt incl. moms				498.00
Bemærk: Ifølge et nyt cirkulære fra told- og skattevæsenet skal der nu betales 15 % i forbrugsbegrænsende afgift ved køb af videoplader. Hvis Momsnævnet ændrer afgørelsen, betales afgiften tilbage.				

Ny afgift på videoplader

Stik imod tidligere meddelelser og stik imod regeringens offentligt udtalte holdning har told- og skattevæsenet fundet et nyt middel til at hjælpe den betrængte statskasse. Filmglade danskere kommer til at betale.

Alle afgifter på videobånd og videoafspillere bortfaldt ved lov i 1988. En forbrugsbegrænsende afgift på grammofonplader er den eneste tilbageværende afgift. Efter at told- og skattevæsenet i 9 år har betragtet videoplader som et videoprodukt, der er forskelligt fra grammofonplader, er holdningen nu ændret. Siden den 17. september 1993 har told- og skattevæsenet betragtet videoplader som grammofonplader og derefter pålagt afgift på 15 %.

Laserdisken har påklaget afgørelsen til told- og skattestyrelsen, og på et tidspunkt vil sagen blive behandlet af Momsnævnet, der træffer den endelige afgørelse.

Du vil senere få pengene retur, hvis Momsnævnet giver Laserdisken medhold i, at videoplader ikke er det samme som grammofonplader. Du skal blot opgive dit navn og adresse, når du køber videoplader, så vi kan registrere dit køb på fakturaen.

Laserdiskens LaserDisc News, Oktober '93

Laserdiskens løfte til kunderne: Afgiften vil blive tilbagebetalt

Afgiften var en katastrofe for Laserdisken. I forvejen kostede film på LaserDiscs dobbelt så meget som kassetterne, og på grund af FDV's leveringsnægtelse var jeg afskåret fra at få del i det voksende marked for danske udgivelser. Det var stadig mest normalt at leje videofilm, og jeg måtte heller ikke udleje LaserDiscs. Og nu led salget af både plader og afspillere yderligere et knæk, for med afgiften var det blevet afskrækkende dyrt at samle på film på videoplader.

Jeg forsøgte at holde på stamkunderne ved at love, at jeg ville kæmpe for at få afgiften ophævet igen og i givet fald betale afgiften tilbage. Samtidig tryglede jeg regionen om at afvente Momsnævnets afgørelse. Jeg accepterede Villy Ilsøes ønske om at få videopladernes afgiftspligt undersøgt, men det tilkom ikke ham at træffe afgørelsen. I et særskilt brev bad jeg om, at spillereglerne blev overholdt.

Jeg anmoder om ophævende virkning, fordi afgiftspåleggelsen er uventet og har meget stor betydning for min forretnings drift. Jeg har ikke haft mulighed for at orientere mine kunder i forvejen, og da afgiften ikke har været drøftet i Folketinget, har ingen kunnet indstille sig på den. Jeg tror stadig, afgørelsen skyldes en misforståelse, og jeg vil meget gerne have en endelig afgørelse, før jeg pålægges unødvendige udgifter.

Jeg håber også, at De vil efterkomme anmodningen ud fra den betragtning, at De henviser til en bestemmelse fra 1988. Når De har ventet så længe med at ændre tarifiering, kan De forhåbentlig vente lidt længere, indtil der er truffet en endelig afgørelse.

Laserdiskens appel til Told- og Skatteregion Aalborg, 22. september 1993

Ved sagens fremsendelse skal regionen meddele, at spørgsmålet om afgiftspligt for de omhandlede videoplader blev rejst af regionens kontrolafdeling på foranledning af en henvendelse fra region Høje-Tåstrup, som fra en derboende virksomhed havde modtaget en beklagelse over, at Laserdisken forhandlede videoplader uden afgift og dermed påførte klageren ubillig konkurrence.

Regionen har ikke ved afgørelsen om afgiftspligt taget udgangspunkt i varenes tarifiering efter Brugstariffen eller tekniske specifikationer i øvrigt, idet der alene er henset til pladernes indhold og anvendelse.

Villy Ilsøes redegørelse til Told- og Skattestyrelsen, 12. oktober 1993

Skattemyndighedernes zigzagkurs

Villy Ilsøe var ubøjelig. Han lovede dog, at jeg ville få afgiften betalt tilbage, hvis jeg fik medhold i appellen. Han troede åbenbart, at det løste mine problemer med at overleve på de svære betingelser. Da Laserdisken nu var afgiftspligtig, skulle jeg endvidere registreres efter lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger.

Ifølge Villy Ilsøes skrivelse til Told- og Skattestyrelsen havde en virksomhed i Høje-Tåstrup klaget over ubillig konkurrence. Hvem importerede LaserDiscs ud over mig selv? Jeg kunne kun komme i tanke om Pioneer, som netop holdt til i Høje-Tåstrup, og dem havde jeg et fortrinligt samarbejde med. Ville de klage? Næh, fra Pioneer fik jeg oplyst, at region Høje-Tåstrup slet ikke anså LaserDiscs for at være grammofonplader. Pioneer betalte *ikke* grammofonpladeafgift!

Klagen var tydeligvis falsk. Regionen kunne ikke - eller ville ikke - fortælle, hvem der havde klaget, men stilen var umiskendeligt Johan Schlüters (side 510).

Det var svært at trænge igennem. Told- og Skattestyrelsen ville ikke ændre noget. Da Villy Ilsøes argument faldt til jorden, fandt de på et andet. Hvad angår indhold og anvendelse måtte LaserDiscs sammenlignes med videobånd. Hvis man ville se filmen *Grease* (1978), var der to muligheder: en videoplade eller et videobånd! Told- og Skattestyrelsens John Holm Andreasen gav en helt anden begrundelse.

Ifølge loven skal der betales afgift af grammofonplader. Der skelnes i loven ikke mellem plader, der alene indeholder lyd, og plader, der indeholder både lyd og billede. Afgørende for afgiftspligten er varens udseende, afspilningsteknik og det lyd- og billedmæssige element. Videopladen er på størrelse med en almindelig grammofonplade (LP). Pladens sider ligner en almindelig CD-plade, herunder CDV-plader. Videopladen afspilles ved hjælp af en laser aflæser.

Det er på den baggrund styrelsens opfattelse, at videopladen skal sidestilles med grammofonplader, CDV-plader mv.

Told- og Skattestyrelsen til Laserdisken, 17. november 1993

Fra slemt til værre

Hi-Fi Klubben var dengang blandt Laserdiskens kunder. Jeg leverede LaserDiscs, som blev brugt i demonstrationslokalerne til at vise hjemmebio og surroundlyd. Ligesom Pioneer havde Hi-Fi Klubben hovedkvarter i hovedstadsområdet, og der var holdningen hos skatteregionen, at LaserDiscs ikke var grammofonplader. Det fandt de ud af i klubben, så hvorfor købe plader med afgift i Laserdisken, når de selv kunne importere dem uden afgift? Eller endnu bedre: Hvorfor ikke udnytte situationen og sælge afgiftsfri plader til deres egne kunder?

Mens jeg gik og ventede på, at Momsnævnet ville få tid til at behandle sagen, lancerede Hi-Fi Klubben salg af LaserDiscs både pr. postordre og fra klubbens 14 butikker - herunder i Aalborg og København. Derefter kunne kunderne i Aalborg vælge, om de ville købe videoplader med afgift i Laserdisken eller gå ca. 500 m til Lille Kongensgade, hvor de kunne købe dem i Hi-Fi Klubben uden afgift. Og i København kunne de i stedet for at købe videoplader med afgift i Laserdisken i Sankt Peders Stræde tage til Falkonér Alle og købe videoplader uden afgift!

Loyale kunder anbefalede mig at melde Hi-Fi Klubben til Told & Skat, men det ville jeg ikke. De gjorde jo ikke noget forkert. Det ville være absurd at melde en konkurrent for at gøre, hvad jeg selv mente var rigtigt. Fejlen lå et andet sted!

Salget i Laserdisken styrteddykkede, og jeg kunne ikke blive ved med at betale mine regninger. Jeg havde været åben om alle mine problemer, og jeg fandt sympati og forståelse hos mine samarbejdspartnere. Da vi nåede sommeren 1994 gik den ikke længere. Jeg kunne ikke betale mine regninger.

Alle forstod situationen. Jeg vurderede, at jeg havde tabt omkring en million kr. på afgiftssagen, men uanset hvad Momsnævnet nåede frem til, ville afgørelsen forbedre min konkurrencesituation. Et nederlag ville resultere i, at Hi-Fi Klubben også ville komme til at betale afgift.

Tage Sørensen fra den lokale skatteregion havde i hele forløbet været til stor hjælp omkring de praktiske problemer med at håndtere den nye situation, og han gik også med til, at jeg skippede en momsindbetaling. Alle kreditorer trådte til og gik med til at indefryse et samlet tilgodehavende på 784.239,37 kr. Sparekassen Nordjylland bidrog ved at stille afdragsbetalingen for Laserdiskens lån i bero.

EU-retten til undsætning: Artikel 95

Sådan fik jeg parkeret et væsentligt problem, så jeg kunne koncentrere mig om at få afgiften ophævet. Sund fornuft førte ingen vegne, så jeg tyede til EU-retten. EF-traktatens artikel 95 forbød interne afgifter på varer fra andre medlemsstater, medmindre afgifterne også var pålagt lignende indenlandske varer (side 45).

Videokassetter forholdt sig til LaserDiscs som frugtvin forholdt sig til druevin. Ud fra et forbrugermæssigt synspunkt var der tale om lignende produkter, og da der ikke var nogen dansk produktion af LaserDiscs, virkede afgiften i sagens natur som en konkurrencebeskyttelse af de danske - afgiftsfrie - videokassetter.

Howdan får man arrogant embedsmænd til at tage hensyn til EU-retten?

Personligt er jeg overbevist om, at mine forældres tilfældige møde med journalist Ole Andersens forældre reddede Laserdisken. Duvinvis af pressemeddelelser gjorde intet indtryk på den landsdækkende presse, så min kamp mod videomonopolet var kun omtalt lokalt. Ved et selskab havde mine forældre fortalt om sagen til Ole Andersens forældre, og de havde fundet historien så spændende, at de havde fortalt den videre til ham, og på den måde kom historien i en landsdækkende avis, Børsen.

Det gav en slags troværdighed, og historien var aktuel, idet mødet med Momsnævnet fandt sted den 25. oktober. Jeg tog artiklen med.

Momsnævnet bestod af politisk engagerede mennesker i normale erhverv, bl.a. en gårdejer, en tømrer og en advokat, og det var fint.

Mødet med Momsnævnet

Jeg havde bedt om et møde, så jeg personligt kunne forklare, hvad en LaserDisc var for en størrelse, og så jeg personligt kunne redegøre for EU-rettens betydning. Jeg havde i den skriftlige appel påpeget det ulogiske i at sammenligne LaserDiscs med grammofonplader, der var fremstillet af vinyl, aflæst mekanisk af en nål og gengav musikalske værker. En LaserDisc bestod af polycarbonat og aluminium, aflæses optisk og gengav filmværker. Man kunne lige så godt sammenligne med en CD-ROM, der ligesom LaserDisc var fremstillet af polycarbonat og aluminium og var aflæst optisk af en laser. De lignede hinanden mere, og Momsnævnet havde afgjort, at CD-ROM ikke var belagt med grammofonpladeafgift.

Grammofonpladeafgiften var af og til omtalt som afgiften på "runde medier", men efter det kriterium burde afgiften også omfatte CD-ROM - eller for den sags skyld filmspoler og lysbilledkarruseller. Det afgørende var dog, at LaserDisc er et medium med filmværker. Jeg uddybede for Momsnævnet:

- Set fra et forbrugermæssigt perspektiv er det ønsket om at se film, der får én til at købe en videoplade. Som filmsamler har man to muligheder, hvis man vil have en bestemt film i sin samling. Man kan enten købe en videokassette, der i langt de fleste tilfælde er dansk produceret, eller man kan købe en LaserDisc, der helt sikkert er importeret.

Villy Ilsøe havde i sin redegørelse afvist at tage hensyn til tarifferingen, så jeg anførte, at EU-Domstolen mente noget andet. Jeg henviste til domme, hvor samme varekode medførte, at det formelle krav til begrebet "lignende varer" var opfyldt.

INDRE MARKED Onsdag den 12. oktober 1994

EU ind i speget sag om video-monopol

Fem års energisk kamp mod den etablerede danske videobranchekulminerer i morgen for 33-årige forretningsindehaver i Aalborg

AF Ole Andersen

BRUNN LÆS (Berne) Aalborg. Blev besluttet i Aalborg, at EU-Domstolen skal vurdere dansk lovgivning, der giver de store videobesiddere monopol på udførelse af film til private.

For den 33-årige Hans Kristian Pedersen, indeholder af en lille specialforening i Landskrona, Sverige og i Kommissionen, der har anmodning om en sag, han har brug for at få foretæst den etablerede videobranchen. Det har blandt andet måtte stille en skattebetalt på en million kroner for at få EU-Kommissionen har afleveret den udførelse af film til private for sig selv, som er blevet til Hans Kristian Pedersen for en orientering om sagen, der både handler om EU-konkurrence og ophavsret.

Stor interesse

Tusener af selskaber i de fleste lande har allerede investeret i videobesiddelse, og derfor er det naturligt, at der er stor interesse i den sag, som er blevet til Hans Kristian Pedersen, der for næste år skal finde de danske filmindustri.

Hans Kristian Pedersen udtaler i juni 1992 sin egen version af historien om videobesiddelse, som er blevet til den sag, som er blevet til Hans Kristian Pedersen, der for næste år skal finde de danske filmindustri.

Laserdisc-system

En af de første film, som er blevet til Hans Kristian Pedersen, er blevet til den sag, som er blevet til Hans Kristian Pedersen, der for næste år skal finde de danske filmindustri.

Brud på monopol

Når sagen er færdig, vil det være en stor sejr for Hans Kristian Pedersen, der for næste år skal finde de danske filmindustri.

Hans Kristian Pedersen, Aalborg, på vej til EF-Domstolen. De skal vurdere om der findes et monopol på videobesiddelse.

(Foto: Magnus Antonsson)

Videogram-kartellens (FDV) fortæller direktøren, at de har i forvejen læst om konkurrence og ophavsret, og det er derfor vigtigt, at de kan se sagen på den måde, som den er.

Principiel betydning i sagen om videobesiddelse er, at den har betydning for den danske videobesiddelse, og det er derfor vigtigt, at den kan se sagen på den måde, som den er.

Den sag, som er blevet til Hans Kristian Pedersen, er blevet til den sag, som er blevet til Hans Kristian Pedersen, der for næste år skal finde de danske filmindustri.

Den sag, som er blevet til Hans Kristian Pedersen, er blevet til den sag, som er blevet til Hans Kristian Pedersen, der for næste år skal finde de danske filmindustri.

Den sag, som er blevet til Hans Kristian Pedersen, er blevet til den sag, som er blevet til Hans Kristian Pedersen, der for næste år skal finde de danske filmindustri.

Told- og Skattestyrelsen var på mødet repræsenteret ved John Holm Andreasen. Han anerkendte, at videoplader og videobånd i et vist omfang konkurrerede, men det var ikke relevant her, for den lokale region havde på hans henvendelse oplyst, at al Laserdiskens import var fra USA, så den var ikke omfattet af EF-traktatens artikel 95.

Jeg fortalte, at efter det indre markeds indførelse blev varer fra andre EU-lande ikke længere fortoldet, men anmeldt til Intrastat. I sagens natur var al "import" fra et tredjeland. Det havde regionen overset, og John Holm Andreasen undskyldte. Han var klar over, at andre regioner ikke opkrævede afgift, men Styrelsen havde ikke reageret, for den ville først se, om afgørelsen holdt i Momsnævnet. Det var på sin vis fornuftigt, men det var et hensyn, de netop havde afvist i forhold til mig!

I min redegørelse anerkendte jeg, at det kunne være vanskeligt at definere de nye optiske medier, hvor lyd, billede og tekst blev kombineret på helt nye måder, men i det konkrete tilfælde afgjorde EU-retten sagen.

Hvordan forholdt John Holm Andreasen sig til det? Han svarede defensivt, at det ikke var Told- og Skattestyrelsens opgave at forholde sig til EU-retten. Det var et fint udgangspunkt for mine afsluttende bemærkninger til Momsnævnet:

- I har følgende valg: I kan bestemme, at LaserDiscs ikke er grammofonplader, fordi det er sandt, eller I kan stadfæste afgørelsen om afgift, og så vil mit næste projekt være at indbringe sagen for EF-Domstolen. Her kan John Holm Andreasen så prøve at overbevise dommerne om, at Skat ikke behøver at iagttage EU-retten. Jeg har fortalt om afgiftens konkurrencebeskyttende virkning, så I er ikke i god tro, hvis I bevarer afgiften. Så er der tale om magtmisbrug til fordel for FDV.

Jeg var rolig, men bestemt, og på baggrund af Børsens artikel håbede jeg, at de forstod, at det ikke var tomme trusler. Jeg ved ikke, hvad der gjorde udslaget, men dagen efter afgjorde Momsnævnet uden yderligere forklaring, at LaserDiscs ikke var omfattet af afgiftspligten. Lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger blev ophævet allerede året efter, og i 1997 blev Momsnævnet nedlagt.

danskjultekorrupsion.dk/video43
TV Aalborg, 24. oktober 1994

danskjultekorrupsion.dk/video44
TV Aalborg, 28. oktober 1994

Den ulovlige afgifts tilbagebetaling

I det andet af de to anførte tv-indslag lød jeg lettet og forhåbningsfuld. Mareridtet så ud til at få en ende. Nu skulle forbrugerne bare have de penge tilbage, de havde betalt, og så skulle jeg have erstatning for det tab, jeg havde lidt, og det var så det, troede jeg. Tilbagebetalingen forløb uden problemer. Efter en kort drøftelse om, hvorvidt regionen eller Laserdisken skulle håndtere tilbagebetalingen, fik jeg udbetalt 413.231 kr. plus renter. Renterne beholdt jeg uden dårlig samvittighed til dækning af den betydelige administration. Kunderne fik også momsens tilbage, så i alt havde jeg over 500.000 kr. at dele ud af.

Mit eget erstatningskrav blev sendt videre i Told & Skats system.

(De store smil er fremme i Laserdisken. Nu kan vi uddele ca. 500.000 kr. til kunderne)

Laserdisken vandt afgiftsslagsmålet

Momsnævnet gav Laserdisken medhold i, at LaserDiscs ikke er omfattet af afgiftspligt efter Lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Find dine fakturaer med afgift frem, og du vil kunne få 15/115 af fakturabeløbet tilbage. Indlever eller send dem til Laserdisken med et følgebrev med angivelse af navn og adresse samt en oversigt, der indeholder faktureret dato, nummer og fakturabeløb. Postordresalg er registreret på pc, og i den forbindelse kan vi evt. være behjælpelig med at finde manglende fakturaer. Angiv, om du ønsker beløbet tilsendt på check, eller om beløbet skal stå på en konto som dit tilgodehavende.